

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exempla, Divinæ Iræ, Per Opera Poenitentiae, Nobis Leniendæ

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§.12. Anima, tamqua[m] castrum, contra ipsum rationis dictamen prodita,
Deo restituenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52193](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52193)

spiritui, censuit benignissimus rex annu-
endum. Quamobrem extemplo iussit ei Ca-
strum, quod septem annis obsederat, ita uti-
rum armis & omni genere comitatus in-
structissimum munitissimumque erat, red-
di. Dictum, factum. Marcus eo tam libe-
rali beneficio exhilaratus, nonne potuisset
ipse sibi arcem servare? & Didaco tam in-
grato vices rependere? Nihil ille horum
cogitavit, sed quam primùm castrum ple-
nè possedit, ad Didacum scripsit, ut veniret
jam, ac castrum suum reciperet, seque ho-
magio præstito liberaret. Didacus fidem
viri admiratus Marco rescripsit, uti arcem
Regi Legionis traderet, ipse homagio liber
esset, & rarissimæ fidei fortitudinisq; præ-
conijs mactus gloriosissimam vitam porro
ageret. Hæc fides memoria perpetua est
consecrata; neque enim Hispani tantùm,
sed totus terrarum orbis censuit dignam
immortalitate. Quid ni & imitatione?

XII:
ANIMA,
TAMQVAM
CASTRVM,
CONTRA
EPSVM RA-
TIONIS
DICTA-

Dixi suprâ, castri vice animam nobis à
Deo commissam, custodiendam. Nos illam
non tantùm sæpe diabolo prodimus, & te-
merè prodimus, sed etiam, postquam toti-
es ostendit, quanta displicentia eam amisc-
rit, quantoque eam desiderio cupiat recu-
perare.

perare, nihil mouemur, nihil facimus eam
amissionem, in qua tamen nos ipsi longè
plus amittimus, quàm Deus. Marcus vt suo
officio, suo homagio, suo ingrato hero Di-
daco satisfaceret, arcemque recuperaret,
vsque ad canes se demisit; tu, ô peccator,
non vis te demittere ad pedes sacerdotis; &
peccatori peccator peccata tua detegere,
vt animam tuam recuperes, ac tam fideliter
Domino Deo tuo restituas quam malo dæ-
moni tradidisti? Verè filij huius sæculi pro-
dentiores filijs lucis in generatione sua sunt; ad-
de, & fideliores; reddunt enim Cæsari, qua
Cæsaris sunt, & isti non reddunt Deo, qua Dei
sunt. Mirum est, Guterrimus, hominem sæ-
cularem & militarem, domino sæculari, ex-
uli, ingrato, tam fuisse fidelem; & nos Deo
non eandem præstare fidelitatem. Quid
facis, ô peccator? cur, imminente ruina,
dormis? hæc anima tua, quam diabolus
rudentibus inferni in exitium trahit, Dei est,
illam à te reposcit; illam pereuntem deflet;
pro illa sanguinem fundit; & tu illam hosti
illius vendis exigua voluptatula; paucis
nummulis, pro quibus duces, milites, to-
tos exercitus, patriam ipsam prodis; pro
qua tibi millies esset pereundum. Redi, re-
di ad

MEM, PRO
DITA, DEO
RESTITVS
ENDA.

Luc. 16. 8.

di ad Dominum, procide ante illum, plora coram illo, arcta est restitutionis obligatio, sed omnium arctissima, qua animæ restitutio est facienda. Hanc restitutionem facis, per pœnitentiam. Pœnitentiam autem prompta mente suscipies, si, vt Guterrius, apprehenderis, quantum sit malum in peccato, per quod animam tuam amisisti. Nam si vel Deus non esset, cui peccatum tantopere displicet, tamen peccatum in se atque intrinsecè formalem malitiam continet, repugnat enim regulæ rationis, ac ipsi naturæ ratione præditæ, adeò vt actus peccati in se dicatur turpis, inhonestus, malus, & dedecus ac probrum mereatur. Vnde in quo nondum penitus extinctum est rationis lumen, de peccato erubescit; & clam peccat, si potest, ac angulos & tenebras querit, & mille, si arguitur, excusationes. Quòd si peccator in profundum veniat, nec ampliùs de peccato erubescat, tum magis apparet, quantum degeneret à natura sua. Nam vt Seneca, alijq; Philosophi, & Boëtius ostendunt, vsque adeò à natura sua declinat, vt quamuis externam hominis formam retineat (quæ tamen sæpe ipsa, per quædam vicia, valde mutatur) tamen animo ad

Boët. libi
4. de con-
sol. Phil.
Prof. 3. &
4.

mo ad bestiarum condicionem, atque affectionem deijciatur. Alius superbiâ pavo, aut Gallus Indicus; alius irâ furoreque leo, aut leopardus; alius rapacitate lupus; astutiâ vulpes; invidiâ canis, gulâ porcus, luxuriâ equus admissarius, pigritia asinus fit. In summa: *Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est illis*: amissa enim iustitia originali, passionibus multis subiectus est. Hinc qui maximi peccatores sunt, quia maximè ignorantia & cupiditate excæcati, minimè peccata sua vident, & agnoscunt, sicut bestiz. Quanta hæc miseria? Aegrè fert, qui stupor, qui fatuus ab altero vocatur; & ex se ipso, ex anima ratione prædita facit bestiam? quam tot scientijs & virtutibus Deo creatori suo ornare debuisset? Nonnè hic malè custodit atrium suum, & Dei castrum?

Nam & hinc intrinsecè malum est peccatum, per quod iniuria Deo infertur, qui si non formaliter, saltem interpretatiuè, à peccante contemnitur, atque ita contra honorem, & exultationem debitam ei iniuria impingitur. 1. Ut legislatori, cuius leges insuper habentur, dum eo præsentem & inspe-

Psal. 48

XIII.
QVOT ET
QVANTAS
INIURIAS
DEO FIANT
PER PEC-
CATVM